

væsenet, medens dens Forsørger var kaldt ind for at forsvare Fædrelandet. Det synes man ikke om den Gang, men de Herrer, der synes om det, overlade til Ministerens Støn, om han finder det rigtigt at besale Kommunerne, naar de skulle give Understøttelse eller ej, og Gudbevares, saa betaler ogsaa alle Kommunekasser i Landet. Jeg skal ikke fremdrage flere Eksempler, men naar det bliver altfor stibt under denne saaglig-politiske, arbejds-politiske Periode, saa skal jeg dog tillade mig at tage adskillige saadanne Spørgsmaal op, for ogsaa at bidrage mit til, at alle skulle vide, at det er ikke nok, at man paa Møder ude i Landet og i store Taler her i Salen kan tale om at føre saaglig Politikk. Nej, det saaglige maa vise sig i vore Vædringsforslag, i vore Overvejelser, i hvad vi have forstaaet at gøre ud af de Sager, vi saa til Behandling.

Jeg er enig med det ærede Flertal i, at Fattigbestyrelsens Sammenfætning ikke er forandret ved den løjerlige Bestemmelse, der kom ind ved Vædringsforslag Nr. 12. Men jeg vil gerne spørge Udvalget, hvorfor skulle vi beholde Bestemmelserne i § 42 Nr. 2 og 4 og § 43 i Reglementet for Indretningen af Fattigvæsenet i Købstæderne af 5te Juli 1803 og ligeledes i Kap. VIII i Reglementet om Fattigvæsenet paa Landet af samme Dato? Mig forekommer det, at disse Bestemmelser ere i høj Grad forældede, set fra den nuværende Udvikling og andre Lovbestemmelser, og det vil vist ikke koste saa overordentlig megen Umage at skrive dem om i Overensstemmelse med den i Øjeblikket værende Udvikling og frigøre os for alle de Bestemmelser, som nu findes paa mangfoldige Steder, fri os for at ty til de gamle Lovsamlinger. Hvor i al Verden findes den Sogneraad-formand, som har Loven af 5te Juli 1803 liggende? Hvor kunne De kalde dette en Kodifikation af Fattigvæsenetsbestemmelser? En Sogneraad-formand maa jo have en Lovsamling paa mindst 50 Bind for at komme hestfindet igennem denne Lov, efter at den er vedtagen. Jeg vil ikke paastaa, at der i denne Henseende er overordentlig meget vundet. Hvis de Regler, der staa her, ikke blive forfjamskede ved Vædringsforslag, som gøre yderligere Restriktioner og Anordninger nødvendige, saa siger jeg, at det, der her staa, kan ethvert Kommuneraad paa sine Sindre, og det, der ikke staa, skulle de søge i Lovsamlinger for at hitte Rede i det. Det var ikke den Maade, det skulde være lavet paa efter min Mening; men hvad kan det nytte, at jeg siger noget? Jeg har Ret til at udtale mig; men jeg erkender mig magtesløs lige overfor de høje forbundne. Der

staa nu her i § 69: "Regler, hvorefter Bidragene til Beskrivelse af Udgifterne..." osv., men der staa ikke, hvor man skal finde disse Regler. Der burde have været angivet, hvor disse Regler findes. Jeg vilde gerne se dette tilføjet. I § 70 staa der en lignende "Regel", idet der staa: "Samme Regel gælder under Forudfætning af Gensidighed med Hensyn til Island". Men hvis der nu ikke er Gensidighed, hvad gælder saa? Naar man skal sende en fattig til Island, er man nødt til at betale Fragten; thi man kan jo dog ikke sige til Skibsføreren, at han skal henvende sig til Vædrigheden deroppe og saa Betaling af den. Lad dem saa at vide, hvad Reglen er, naar man ikke har det saaledes som for Færvernes Vedkommende, idet denne Landsdel jo ikke ligger udenfor vor Lovgivningsmagt. Men naar der skal gælde Gensidighed for Islands Vedkommende, hvilken Garanti for det ublagte haves der saa, naar vi sende fattige til Is-land? Jeg haaber ikke, at vi skulle komme til at gøre det; thi det er jo i Reglen selvhjulpne Folk, som komme herved, og Studenter, som saa Hjælp, og dem er der ikke ret vel Tale om at sende hjem af Fattigdom. Og naar der nu ikke er Gensidighed, hvorledes faar man saa sine Penge?

Saa, det er nu ikke for at lægge Dem Vanstfeligheder i Vejen, tværtimod. Jeg ledsager Dem med mine bedste Ønsker. Til Slutning vil jeg for at forsonde de Herrer med de lidt stærke Ord, jeg har brugt, bede det høje Udvalg — det kan jo ikke hyste det saaledes alt sammen, naar jeg her staa og gør en Klæffe af hundrede Hensstillinger — om det ikke, eller i alt Fald enkelte velvil-lige Sjæle deraf, vil læse mine Hensstillinger efter i Tidenden — det bliver jo lavet godt her — og notere dem. Man kan jo ved de forfællige Paragraffer sætte en Prik her og en Prik der og tage det under Overvejelse ved den Revision og Redaktion, som vil foregaa mellem 2den og 3dje Behandling. Det er jo nemlig en Selvfølge, at jeg for mit Vedkommende vilde være fed af at skulle stille Vædringsforslag. Naar et Mindretal stiller Vædringsforslag, og jeg skulde være Ordfører for det, er jeg bange for, at Vædringsforslagene vilde faa en lidt uheldig Skæbne, ogsaa af andre Grunde, ikke af indre, og jeg vil derfor tale godt for det høje Udvalg, for at det kan tage min Hensstilling under velvillig Overvejelse og til saa megen Efterfølgen som muligt; jeg vil derfor være det hjerteligt forbunden.

Der er en lille Bemærkning endnu til den højtærede Minister. Der er talt om, hvad han har sagt os under denne Forhand-